

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/176/2015
Identifikačné číslo spisu:	1108232635
Dátum vydania rozhodnutia:	21.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1108232635.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu JUDr. Mgr. K. H., bývajúceho v L., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačekom, so sídlom v Bratislave, Vazovova 9/A, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 21 C 55/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20.mája 2014 sp.zn. 14Co 418/2012, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. marca 2012, č.k. 21 C 55/2011-259 zamietol žalobu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že hoci v konaní bol preukázaný nesprávny úradný postup žalovanej aj nezákonné rozhodnutia v súvislosti s disciplinárnym konaním vedeným voči žalobcovi, žalobca nepreukázal existenciu škody ani príčinnej súvislosti medzi tvrdenou ujmom a protiprávnym konaním žalovanej, ktoré sú nevyhnutné k naplneniu podmienok zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2004 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2004 Z.z.“). Súd zamietol návrhy účastníkov na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov z dôvodu, že v konaní nebola sporná otázka vedomosti odbornej verejnosti o disciplinárnom konaní vedenom voči žalobcovi. Sám žalobca potvrdil, že vzťahy s osobami pracujúcimi v tejto oblasti mal naďalej dobré a oni ho naďalej považovali za odborníka, z tohto dôvodu by ich výsluch bol nadbytočný. Návrh na výsluch svedkov JUDr. S. Y. a JUDr. G. G. za účelom preukázania podielu žalobcu na vypracovaní metodického usmernenia súd zamietol, pretože tento dôkaz

bol z hľadiska posúdenia nároku žalobcu irelevantný. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 20. mája 2014 sp.zn. 14 Co 418/2012, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal. Aj podľa odvolacieho súdu došlo zo strany žalovanej k pochybeniam, ktorých následkom bolo vydanie nezákonných rozhodnutí zrušených následne odvolacím orgánom a tiež k postupu žalovanej, ktorými boli porušené viaceré zákonné ustanovenia. Avšak rovnako ako súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobca nepreukázal také následky konania žalovanej vo vzťahu k jeho pracovnému životu, ďalšiemu profesionálnemu uplatneniu a osobnému životu, ktoré by zdôvodňovali priznanie nemajetkovej ujmy. Z tohto dôvodu považoval odvoláciu námietku o nevykonaní dokazovania výsluchom svedkov k tejto otázke za právne bezvýznamnú. Žalobca žiadal vypočuť svedkov len k tomu, aby potvrdili ich vedomosť o jeho disciplinárnom konaní a nie z dôvodu, že môžu potvrdiť zhoršenie jeho postavenia v pracovnej oblasti, okrem toho takéto dôsledky zásahu ani sám netvrdil. Odvolací súd dodal, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu došlo z jeho iniciatívy, preto primárnou príčinou straty zamestnania bolo jeho vlastné konanie. Pokiaľ ide o medializáciu osoby žalobcu, táto skutočnosť nezakladá zodpovednosť štátu za prípadnú ujmu spôsobenú zverejnením týchto informácií v médiách, v tomto smere žalovaná nie je zodpovednostným subjektom. Za daného stavu vyhodnotil odvolací súd za zbytočné zaoberať sa otázkou existencie príčinnej súvislosti. Za správny označil aj záver súdu prvej inštancie ohľadom premĺčania nároku za obdobie od 20. septembra 2004 do 2. apríla 2005, pretože k začatiu plynutia premĺčacej doby došlo okamihom kedy sa žalobca o škode dozvedel, pričom ku koncu tohto obdobia už žalobca u žalovanej nepracoval a všetky informácie, ktorými mal byť poškodený, už boli v tomto čase v médiách uverejnené a teda následky tvrdeného zásahu sa u žalobcu už prejavili.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom). Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ v tom, že súd prvej inštancie odmietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov a toto pochybenie neodstránil ani odvolací súd, v dôsledku čoho dospeli oba súdy k názoru, že neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeným následkom nezákonného postupu a rozhodnutí žalovanej. Mal za to, že súdy nezistili riadne skutkový stav veci a ich rozhodnutia sú preto nesprávne. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k podanému dovolaniu uviedla, že jej konaním nedošlo k poškodeniu odbornej povesti žalobcu a ani sa žiadnym spôsobom nešťažilo jeho uplatnenie v pracovnej oblasti. Z tohto dôvodu by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania vykonávať žalobcom navrhované dôkazy za účelom preukázania skutočností, ktoré vo svojej výpovedi sám vyvrátil. Konajúce súdy postupovali v súlade s právnym poriadkom a neporušili právo žalobcu na spravodlivý proces. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré

nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobcom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Vadu zmätočnosti konania vyvodzoval žalobca z toho, že súd prvej inštancie nevykonával ním navrhované dokazovanie výsluchom svedkov v dôsledku čoho skutkový stav nebol zistený úplne a to malo za následok nesprávne rozhodnutie súdov. K tejto námietke dovolací súd uvádza nasledovné; posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie).

10. Tzv. iná vada konania namietaná žalobcom v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

11. Ani žalobcom tvrdené nesprávne právne posúdenie veci súdom prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa touto námietkou dovolací súd nemohol zaoberať.

12. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.